ปัญหาในการเรียนภาษาจีนและกลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน ในมหาวิทยาลัย เขตพื้นที่อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา

PROBLEMS IN CHINESE LANGUAGE LEARNING AND SELF-DIRECTED OUT-OF-CLASS LEARNING STRATEGIES AMONG UNDERGRADUATE STUDENTS MAJORING IN CHINESE AT UNIVERSITIES IN MUEANG SONGKHLA DISTRICT, SONGKHLA PROVINCE

ฐปนี รัตนเลิศ และ วริฎฐา เทพนิมิตร*
Thapanee Rattanalert and Varidta Tapnimit*

สาขาวิชาภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
Department of Foreign Languages for Communication, Faculty of Liberal Arts,
Rajamangala University of Technology Srivijaya

Received: 6 July 2026 Revised: 11 September 2026 Accepted: 15 September 2026

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน ในมหาวิทยาลัยเขตพื้นที่อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา 2) ศึกษาและเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนอกห้องเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน ในมหาวิทยาลัยเขตพื้นที่อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาจีน ในมหาวิทยาลัย เขตพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา จาก 3 สถาบัน จำนวน 92 คน ดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เชิงลึก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนา ผลการวิเคราะห์พบว่า ด้านปัญหาในการเรียนภาษาจีนในภาพรวม

* Corresponding author: วริฎฐา เทพนิมิตร
Email: varidta.t@rmutsv.ac.th

นักศึกษาจากทั้ง 3 สถาบัน มีระดับปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่ 3 มีระดับปัญหาสูงกว่านักศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 4 ประเด็น ได้แก่ ผู้เรียนมีพื้นฐานทางภาษาจีนน้อย ปัญหาการไม่มีโอกาสได้เรียนกับเจ้าของภาษา ชั่วโมงเรียนแต่ละสัปดาห์น้อยเกินไป และการไม่กล้าใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร นอกจากนี้ ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกสะท้อนเพิ่มเติมว่า หลักสูตรยังอยู่ในระดับพื้นฐานและขาดความต่อเนื่องในชั้นปีที่สูงขึ้น ขาดอาจารย์เจ้าของภาษา อุปกรณ์การเรียนการสอนและห้องปฏิบัติการเฉพาะทางไม่พร้อมใช้งาน รวมถึงชั่วโมงเรียนที่ยาวนานเกินไปทำให้ลืมเนื้อหาได้ง่าย และสำหรับด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีน นอกห้องเรียนด้วยตนเองในภาพรวมนักศึกษาจากทั้ง 3 สถาบันมีระดับการใช้กลวิธีไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 2 ประเด็น ได้แก่ การใช้อินเทอร์เน็ตด้วยภาษาจีน และการเข้าห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือที่เป็นภาษาจีนนอกเหนือจากตำราเรียน และผลการสัมภาษณ์เชิงลึกชี้ว่า นักศึกษานิยมใช้สื่อออนไลน์และสื่อบันเทิงเป็นเครื่องมือสำคัญ เช่น การดูซีรีส์ ฟังเพลง รับชมคลิปผ่าน YouTube, TikTok, Facebook และแอปพลิเคชันเรียนภาษา (เช่น HelloChinese, SuperChinese, HSK Online) รวมถึงการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่อย่าง Google และ ChatGPT ในการค้นคว้าข้อมูลด้วยตนเองเมื่อไม่เข้าใจเนื้อหาบทเรียน

คำสำคัญ: ปัญหาการเรียนภาษาจีน, กลวิธีการเรียนรู้, ด้วยตนเองนอกห้องเรียน, ภาษาจีน, นักศึกษาระดับปริญญาตรี, สถาบันการศึกษา

Abstract

This study aimed to: (1) examine and compare problems in Chinese language learning among undergraduate students majoring in Chinese at higher education institutions in Mueang Songkhla District, Songkhla Province; and (2) examine and compare strategies for self-directed Chinese language learning outside the classroom among these students. The participants consisted of 92 third-year undergraduate students majoring in Chinese from three higher education institutions in Mueang Songkhla District, Songkhla Province. The

study employed a mixed-methods research design integrating quantitative and qualitative approaches. Data were collected using questionnaires and in-depth interviews. Quantitative data were analyzed using percentages, means, standard deviations (S.D.), and one-way analysis of variance (One-Way ANOVA), while qualitative data were analyzed using descriptive analysis.

The findings revealed a statistically significant difference in the overall level of Chinese language learning problems among participants from the three institutions ($p < .05$). Specifically, participants from Institution 3 reported a significantly higher level of learning problems than those from Institution 2. At the item level, statistically significant differences were found in four areas ($p < .05$): limited prior knowledge of Chinese, lack of opportunities to study with native Chinese-speaking instructors, insufficient instructional hours per week, and reluctance to use Chinese for communication. In addition, the in-depth interviews revealed that the curriculum remained largely at a basic level and lacked continuity in the higher years of study. Other reported challenges included a shortage of native Chinese-speaking instructors, inadequate instructional equipment and specialized language laboratories, and excessively long class sessions, which made it difficult for students to retain lesson content.

Regarding strategies for self-directed Chinese language learning outside the classroom, no statistically significant difference was found in the overall level of strategy use among participants from the three institutions. However, statistically significant differences were identified in two specific strategies ($p < .05$): using the Internet in Chinese and visiting libraries to read Chinese-language books beyond the prescribed textbooks. The in-depth interviews further indicated that participants commonly used online platforms and entertainment media as important tools for self-directed learning. These included watching television series, listening to music, viewing video clips on YouTube, TikTok, and Facebook, and using language-learning applications such as HelloChinese, SuperChinese, and HSK Online. In addition, modern technologies, including Google and Chat

GPT, were widely used for independent information seeking when participants encountered difficulties in understanding lesson content.

Keywords: Chinese language learning problems, learning strategies, self-directed learning outside the classroom, Chinese language, undergraduate students, higher education institutions

บทนำ

ปัจจุบันภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่สองที่มีผู้สนใจเลือกเรียนมากที่สุดในทุกระดับชั้น ซึ่งรัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการใช้ภาษาจีนกลางเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์จริง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556) อย่างไรก็ตาม สภาพการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันยังประสบปัญหาสำคัญคือหลังเสร็จสิ้นการเรียนในคาบเรียนแล้วผู้เรียนยังไม่สามารถนำความรู้ไปใช้สื่อสารจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ (เมิ่งหลัน หลัว และ จิระพร ชะโน, 2561) โดยอุปสรรคสำคัญเกิดจากหลายปัจจัย ได้แก่ 1) คุณภาพในการจัดการเรียนการสอนของผู้สอน 2) การขาดแคลนสื่อ แหล่งเรียนรู้ และโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปสำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเอง (ธัญญารัตน์ มะลาศรี, 2563) 3) ข้อจำกัดด้านเวลาเรียนและจำนวนผู้เรียนที่มากเกินไปต่อห้องเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) 4) วิธีการสอนที่ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียน 5) ผู้เรียนขาดแรงจูงใจและมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาไม่เท่ากัน (Zhong, 2019) รวมถึงสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการฝึกฝน (ศันสนีย์พร ภูพันนา, 2562) ด้วยข้อจำกัดเหล่านี้ การเรียนรู้ในห้องเรียนเพียงอย่างเดียวจึงไม่เพียงพอ และจำเป็นต้องมีการผสมผสานแหล่งความรู้ใหม่ ๆ รวมถึงรู้จักใช้แหล่งข้อมูลที่หลากหลาย เช่น หนังสือ บทความ คอร์สออนไลน์ หรือวีดีโอ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ นอกจากนี้ควรมีความสามารถในการปรับตัว มีความยืดหยุ่นและเปิดรับการเปลี่ยนแปลง ปรับเปลี่ยนกลวิธีและเป้าหมายในการเรียนรู้เพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์ใหม่ ๆ (อรณิชชา ทศตา และคณะ, 2567) ตลอดจนรูปแบบการเรียนการสอนออนไลน์เข้ามาประยุกต์ใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ให้สูงขึ้น ซึ่งการออกแบบการสอนแบบออนไลน์เป็นการเพิ่มช่องทางการเรียนรู้ของผู้เรียน และเป็นการเพิ่มรูปแบบของการกิจกรรมของผู้สอนได้มากขึ้น จะทำให้ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของผู้เรียนสูงขึ้น (จตุพล ดวงจิตร, 2564)

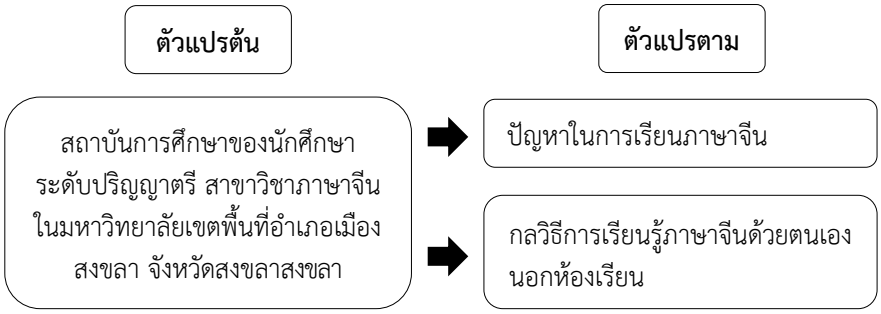
ปัญหาความเหลื่อมล้ำด้านพื้นฐานความรู้ภาษาจีนและภูมิหลังครอบครัว ยิ่งปรากฏชัดเจนในระดับอุดมศึกษา ส่งผลให้เกิดความยากลำบากต่อการจัดการเรียนการสอน เพื่อต่อยอดความรู้ให้ตอบสนองผู้เรียนอย่างทั่วถึงภายใต้ข้อจำกัดด้านเวลา ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมและพึ่งพาแหล่งเรียนรู้นอกห้องเรียนเพื่อพัฒนาศักยภาพทางภาษาของตนเอง โดยกลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียนมีหลากหลายรูปแบบ อาทิ การทบทวนบทเรียน การฝึกเขียนคำศัพท์อย่างสม่ำเสมอ การเรียนเพิ่มเติม หรือการประยุกต์ใช้แอปพลิเคชันเป็นเครื่องมือในการฝึกฝนทบทวนความรู้ (ภาณุวิชญ์ เวียงสาม และคณะ, 2568) ซึ่งงานวิจัยนี้ใช้ทฤษฎีและแนวคิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-Directed Learning) ของ Knowles (1975) ที่อธิบายว่าผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพสามารถแสวงหาแหล่งเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเองเพื่อพัฒนาศักยภาพได้อย่างต่อเนื่องโดยไม่ต้องพึ่งพาการสอนในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียว ประกอบกับแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้ภาษา (Language Learning Strategies) ของ Oxford (1990) ซึ่งจำแนกกลวิธีการเรียนรู้ภาษาออกเป็นกลวิธีทางตรงและกลวิธีทางอ้อม และชี้ให้เห็นว่าการใช้กลวิธีที่หลากหลายและเหมาะสมจะช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพในการเรียนรู้ภาษาและเพิ่มสมรรถนะในการสื่อสารให้สูงขึ้น แนวคิดทั้งสองจึงเป็นกรอบสำคัญในการศึกษากลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนอกห้องเรียนของนักศึกษาในงานวิจัยนี้

ดังนั้น การเรียนรู้ในยุคปัจจุบันจึงปรับเปลี่ยนสู่รูปแบบที่ไร้ขีดจำกัดด้านสถานที่และเวลา ส่งผลให้กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียนมีความสำคัญยิ่งในการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง จากสภาพปัญหาและประสบการณ์ตรงของผู้สอนที่เผชิญข้อจำกัดในห้องเรียน ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญและต้องการศึกษากลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนอกห้องเรียน ควบคู่กับการศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาจีน ในมหาวิทยาลัยเขตพื้นที่อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา เพื่อนำผลลัพธ์ที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและยกระดับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพสูงสุดต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. ศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน ในมหาวิทยาลัยเขตพื้นที่อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา
2. ศึกษาและเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนอกห้องเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน ในมหาวิทยาลัยเขตพื้นที่อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 สาขาภาษาจีน ทั้ง 3 มหาวิทยาลัยในเขตพื้นที่อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา จำนวนนักศึกษาทั้งหมด 122 คน การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ (Krejcie & Morgan, 1970) เป็นจำนวน 92 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) และแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ในการเก็บข้อมูล ซึ่งข้อคำถามรวบรวมจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง และจากประสบการณ์ของผู้สอนโดยตรง ใช้สถิติในการวิเคราะห์ ได้แก่ การหาค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เชิงลึกให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่านตรวจสอบคุณภาพและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วเสร็จ จึงนำเสนอต่อหน่วยงานจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ก่อนที่จะทำการเก็บรวบรวมข้อมูล (SCPHYLIRB-2568/471) โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ปัญหาในการเรียนภาษาจีน จำนวน 14 ข้อ และตอนที่ 3 กลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนอกห้องเรียน จำนวน 14 ข้อ โดยข้อคำถามในตอนที่ 2 และ 3 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ 5 คะแนน (มากที่สุด) ถึง 1 คะแนน (น้อยที่สุด) และกำหนดเกณฑ์การแปลผลค่าเฉลี่ยเป็น 5 ระดับ ได้แก่ 4.21-5.00 หมายถึง

มากที่สุด 3.41-4.20 หมายถึง มาก 2.61-3.40 หมายถึง ปานกลาง 1.81-2.60 หมายถึง น้อย และ 1.00-1.80 หมายถึง น้อยที่สุด สำหรับการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและพิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ ผลการประเมินพบว่า ข้อคำถามทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง [0.67 ถึง 1.00] ซึ่งมีค่าผ่านเกณฑ์ 0.50 ขึ้นไป แสดงว่าเครื่องมือมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสามารถนำไปใช้ได้ จากนั้น ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขสำนวนภาษาตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และนำไปทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มนักศึกษาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ผลการวิเคราะห์พบว่า แบบสอบถามตอนที่ 2.1 ด้านปัญหาในการเรียนภาษาจีน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 และตอนที่ 2.2 ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนนอกห้องเรียนด้วยตนเอง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88 โดยแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นรวมทั้งฉบับเท่ากับ 0.89 ซึ่งมีค่าสูงกว่า 0.70 ขึ้นไป สามารถนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริงต่อไป

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยประสานงานกับอาจารย์ผู้สอนเพื่อลงพื้นที่แจกและเก็บแบบสอบถามด้วยตนเองภายในชั้นเรียน จากนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ของทั้ง 3 มหาวิทยาลัยในเขตพื้นที่อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ สำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย คัดเลือกนักศึกษาผู้ให้สัมภาษณ์จำนวนทั้งสิ้น 9 คน (สถาบันละ 3 คน) โดยคัดเลือกนักศึกษาที่มีผลการเรียนคละระดับจากทั้ง 3 สถาบัน สถาบันละเท่า ๆ กัน โดยขออนุญาตสัมภาษณ์นอกชั้นเรียนด้วยคำถามปลายเปิด เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนอกห้องเรียนได้อย่างอิสระ จากนั้นจึงนำข้อมูลทั้งหมดไปวิเคราะห์เชิงคุณภาพต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่รวบรวมได้ มาวิเคราะห์เพื่อหากลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนอกห้องเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาจีน ในมหาวิทยาลัยเขตพื้นที่อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ซึ่งข้อมูลจากแบบสอบถามจะนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติเพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ส่วนข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะนำผลการศึกษา มา

วิเคราะห์เชิงพรรณนา โดยมีขั้นตอนโดยสังเขป ดังนี้ 1) ถอดข้อความจากการสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ 2) อ่านและทำความเข้าใจข้อมูลโดยรวมเพื่อกำหนดรหัสข้อมูล 3) จัดกลุ่มคำตอบตามประเด็นหรือหมวดหมู่ที่มีลักษณะร่วมกัน และ 4) สังเคราะห์ข้อค้นพบและเปรียบเทียบกับข้อมูลเชิงปริมาณเพื่อสรุปเป็นภาพรวม จากนั้นทำการสรุปและอภิปรายผลการศึกษา

สรุปผลการวิจัย

ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 92 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 90.2 และเป็นเพศชาย จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 9.8 เมื่อพิจารณาจำแนกตามอายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 21 ปี จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 63.0 รองลงมาคือกลุ่มผู้มีอายุ 20 ปี จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 31.5 และกลุ่มผู้มีอายุมากกว่า 21 ปี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5.4 ตามลำดับ จำแนกตามสถาบันการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างกระจายตัวอยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน โดยเป็นนักศึกษาจากคณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1) และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2) จำนวนสถาบันละ 31 คน คิดเป็นร้อยละ 33.7 เท่ากัน รองลงมาคือ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3) จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 32.6 สำหรับระยะเวลาในการเรียนภาษาจีน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการเรียนภาษาจีนอยู่ในช่วง 4 - 6 ปี จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 62.0 รองลงมาคือ ช่วง 0 - 3 ปี จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 ถัดมาคือ ช่วง 7 - 9 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0 และกลุ่มที่มีระยะเวลาเรียนมากกว่า 9 ปี มีจำนวนน้อยที่สุดคือ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.1 ตามลำดับ และด้านเกรดเฉลี่ยรวมรายวิชาภาษาจีนในภาคการศึกษาที่ผ่านมา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยอยู่ในช่วง 3.00 - 3.49 จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 32.6 รองลงมาคือ กลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ยอยู่ในช่วง 3.50 - 3.99 และช่วง 2.50 - 2.99 มีจำนวนเท่ากันคือ 21 คน คิดเป็นร้อยละ 22.8 ถัดมาคือ ช่วง 2.00 - 2.49 จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0 กลุ่มที่ได้เกรดเฉลี่ย 4.00 มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 7.6 และกลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ยอยู่ในช่วง 1.50 - 1.99 มีจำนวนน้อยที่สุดคือ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบระดับปัญหาในการเรียนภาษาจีน (n=92)

ปัญหาในการเรียนภาษาจีน	สถาบันการศึกษา	$\overline{X}$	S.D.	ANOVA	
				F	Sig.
1. ระดับภาษาจีนของผู้เรียนในชั้นมีความแตกต่างกัน	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	3.68	0.83	1.152	0.321
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	3.45	0.81		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	3.40	0.62		
2. ผู้เรียนมีพื้นฐานทางภาษาจีนน้อย	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	3.06	0.77	5.400	0.006*
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	2.35	0.80		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	2.87	1.04		
3. ผู้เรียนไม่มีโอกาสได้เรียนกับเจ้าของภาษา	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	2.74	1.44	8.581	0.000*
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	1.61	0.92		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	2.63	1.13		
4. ชั่วโมงเรียนแต่ละสัปดาห์น้อยเกินไป	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	2.19	0.95	4.360	0.016*
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	1.90	1.14		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	2.67	0.96		
5. ผู้เรียนกังวลไม่มั่นใจในการใช้ภาษาจีน	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	3.71	0.78	1.773	0.176
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	3.32	1.05		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	3.70	0.92		
6. ไม่กล้าใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	3.55	0.99	4.532	0.013*
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	2.87	1.02		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	3.53	1.01		
7. ผู้เรียนขาดการเตรียมตัว/การทบทวนก่อนเรียน	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	2.81	0.83	1.334	0.269
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	2.71	0.78		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	3.07	1.01		
8. การจำบทเรียน เมื่อเรียนหรืออ่านหนังสือแล้วก็ลืม	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	3.55	0.89	1.201	0.306
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	3.23	0.72		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	3.37	0.85		
9. สิ่งแวดล้อมไม่เอื้อต่อการฝึกฝนภาษาจีน	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	2.48	1.15	0.179	0.837
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์(สถาบันที่ 2)	2.48	1.12		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	2.63	1.10		
10. ผู้เรียนขาดสื่อและสิ่งอำนวยความสะดวกในการเข้าถึง เช่น สัญญาณอินเตอร์เน็ต โน้ตบุ๊ก	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	1.65	0.71	2.512	0.087
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	1.74	0.82		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	2.10	0.96		

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบระดับปัญหาในการเรียนภาษาจีน (n=92) (ต่อ)

ปัญหาในการเรียนภาษาจีน	สถาบันการศึกษา	$\overline{X}$	S.D.	ANOVA	
				F	Sig.
11. จำนวนผู้เรียนต่อชั้นเรียนมีมากเกินไป	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	1.84	0.93	2.668	0.075
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	2.19	1.01		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	2.40	0.93		
12. ตำราหรือเอกสารประกอบการเรียนการสอนรายวิชาภาษาจีนไม่เหมาะสม	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	1.71	0.78	0.334	0.717
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	1.87	0.85		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	1.77	0.73		
13. ไม่มีโอกาสใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริง	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	3.19	1.33	0.91	0.406
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	2.90	1.40		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	3.33	1.06		
14. ภาพรวมปัญหาในการเรียนภาษาจีน	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	2.58	0.51	3.671	0.029*
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	2.33	0.52		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	2.68	0.52		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p<0.05$)

จากตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษาจากทั้ง 3 สถาบันมีระดับปัญหาในการเรียนภาษาจีนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 9 ประเด็น ได้แก่ ความแตกต่างของระดับพื้นฐานภาษาจีน ความกังวลในการใช้ภาษา การขาดการเตรียมตัวและทบทวนบทเรียน การจดจำบทเรียน สิ่งแวดล้อมที่ไม่เอื้อต่อการฝึกฝน การขาดสื่อและสิ่งอำนวยความสะดวก จำนวนผู้เรียนต่อห้องที่มากเกินไป ความไม่เหมาะสมของตำราเรียน และการไม่มีโอกาสใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริง ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่า นักศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่ 1 มีระดับปัญหาสูงในด้านความแตกต่างของพื้นฐานภาษา ความกังวลในการใช้ภาษา และการจดจำบทเรียน ขณะที่นักศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่ 3 มีแนวโน้มประสบปัญหาสูงในด้านการขาดการเตรียมตัว สิ่งแวดล้อมที่ไม่เอื้อต่อการเรียน การขาดสื่อสนับสนุน จำนวนผู้เรียนต่อชั้น และการไม่มีโอกาสใช้ภาษาจีนจริง ส่วนสถาบันการศึกษาที่ 2 มีค่าเฉลี่ยปัญหาสูงสุดในด้านความเหมาะสมของตำราเรียน อย่างไรก็ตาม ภาพรวมแสดงให้เห็นว่านักศึกษาทั้ง 3 สถาบันเผชิญปัญหาในการเรียนภาษาจีนในระดับใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับปัญหาในการเรียนภาษาจีนรายคู่ จำแนกตามสถาบันการศึกษา ด้วยวิธี One-way ANOVA และทดสอบด้วยวิธี LSD

ปัญหาในการเรียนภาษาจีน	Post Hoc Test (LSD)				ANOVA	
	สถาบันการศึกษา (I)	สถาบันการศึกษา (J)	Mean Difference (I-J)	Sig.	F	Sig.
2. ผู้เรียนมีพื้นฐานทางภาษาจีนน้อย	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	0.710*	0.002	5.4	0.006*
		คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	0.198	0.381		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	-0.512*	0.025		
3. ผู้เรียนไม่มีโอกาสได้เรียนกับเจ้าของภาษา	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	1.129*	0	8.581	0.000*
		คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	0.109	0.721		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	-1.020*	0.001		
4. ชั่วโมงเรียนแต่ละสัปดาห์น้อยเกินไป	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	0.29	0.265	4.36	0.016*
		คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	-0.473	0.073		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	-0.763*	0.004		
6. ไม่กล้าใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	0.677*	0.01	4.532	0.013*
		คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	0.015	0.954		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	-0.662*	0.012		
ภาพรวมปัญหาในการเรียนภาษาจีน	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	0.251	0.058	3.671	0.029*
		คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	-0.093	0.481		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	-0.344*	0.011		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p<0.05$)

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษาจากทั้ง 3 สถาบันมีระดับปัญหาในการเรียนภาษาจีนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 4 ประเด็น และในภาพรวม ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และการทดสอบรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า นักศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่ 2 มีระดับปัญหาต่ำกว่าสถาบันอื่นในหลายด้าน ได้แก่ ผู้เรียนมีพื้นฐานภาษาจีนน้อย การไม่มีโอกาสเรียนกับเจ้าของภาษา และการไม่กล้าใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ขณะที่ปัญหาชั่วโมงเรียนไม่เพียงพอและภาพรวมปัญหาการเรียนภาษาจีน พบว่า นักศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่ 3 มีระดับปัญหาสูงกว่าสถาบันการศึกษาที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนคู่เปรียบเทียบอื่นไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบระดับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนนอกห้องเรียนด้วยตนเอง จำแนกตามสถาบันการศึกษา (n=92)

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนนอกห้องเรียน	สถาบันการศึกษา	$\overline{X}$	S.D.	ANOVA	
				F	Sig.
1. เรียนพิเศษภาษาจีน	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	1.97	0.91	0.012	0.988
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	1.97	0.95		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	2.0	0.91		
2. มีการทบทวนบทเรียนทุกครั้งหลังเรียนจบ	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	2.97	0.48	0.387	0.68
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	3.03	0.55		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	3.10	0.71		
3. ใช้อินเทอร์เน็ตด้วยภาษาจีน เช่น Baidu, E-mail, Twitter, Wechat เป็นต้น	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	2.74	1.09	4.18	0.018*
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	3.55	1.12		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	3.23	1.10		
4. ใช้สื่อต่าง ๆ ที่เป็นภาษาจีน เช่น ดูรายการทีวี ภาพยนตร์ ซีรีส์ ฟังเพลง	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	3.52	1.09	1.179	0.312
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	3.71	0.97		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	3.90	0.84		
5. เล่นเกมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาจีนเพื่อฝึกการฟังให้เข้าใจและการใช้ภาษา	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	2.87	0.96	0.2	0.819
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	2.94	1.34		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	3.03	0.56		
6. รับข่าวสารข้อมูลเป็นภาษาจีน เช่น ติดตามข่าวสาร โฆษณาสินค้า	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	2.61	0.80	1.172	0.315
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	2.90	1.22		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	2.97	0.81		

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบระดับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนนอกห้องเรียนด้วยตนเอง จำแนกตามสถาบันการศึกษา (n=92) (ต่อ)

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนนอกห้องเรียน	สถาบันการศึกษา	$\overline{X}$	S.D.	ANOVA	
				F	Sig.
7. ใช้แอปพลิเคชัน หรือแพลตฟอร์มต่าง ๆ ในการเรียนรู้ภาษาจีนเพิ่มเติม	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	3.39	0.84	0.143	0.867
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	3.26	1.26		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	3.37	0.89		
8. สอนภาษาจีนให้เพื่อน เพื่อช่วยในการฝึกฝนตนเอง	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	2.77	0.92	0.28	0.757
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	2.87	0.99		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	2.97	1.10		
9. ใช้พจนานุกรมภาษาจีนเป็นประจำเพื่อเรียนรู้ความหมายและการใช้ภาษา	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	2.58	0.81	0.738	0.481
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	2.71	1.10		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	2.87	0.82		
10. หาโอกาสที่จะพูดภาษาจีนอยู่เสมอ	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	3.29	0.74	0.09	0.914
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	3.26	1.00		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	3.20	0.76		
11. เข้าห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือที่เป็นภาษาจีนนอกเหนือจากตำราเรียน	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	2.03	0.71	4.553	0.013*
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	2.55	1.03		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	2.63	0.76		
12. จดบันทึกข้อมูลใหม่ ๆ ด้วยภาษาจีน	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	2.68	1.01	1.614	0.205
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	2.94	1.12		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	3.17	1.05		
13. เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาจีน	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	3.10	0.94	0.923	0.401
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	3.42	1.03		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	3.37	1.03		
14. หาโอกาสใช้ภาษาจีนในการสื่อสารกับเจ้าของภาษา	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	3.32	0.91	1.678	0.193
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	3.55	0.99		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	3.13	0.73		
ภาพรวมกลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนนอกห้องเรียนด้วยตนเอง	คณะศิลปศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	2.66	0.41	1.536	0.221
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	2.84	0.61		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	2.86	0.49		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p<0.05$)

จากตารางที่ 3 พบว่า นักศึกษาจากทั้ง 3 สถาบันมีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนอกห้องเรียนจากทั้งหมด 14 ข้อ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 12 ข้อ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ การใช้อินเทอร์เน็ตด้วยภาษาจีน (Sig.=0.018) และการเข้าห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือภาษาจีนนอกเหนือจากตำราเรียน (Sig.=0.013) ส่วนคะแนนภาพรวมกลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนอกห้องเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Sig.=0.221) อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย พบว่านักศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่ 3 มีแนวโน้มใช้กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองสูงกว่าสถาบันอื่นในหลายด้าน เช่น การเรียนพิเศษภาษาจีน การทบทวนบทเรียน การใช้สื่อภาษาจีน การเล่นเกม รับข่าวสารข้อมูลเป็นภาษาจีน สอนภาษาจีนให้เพื่อน ใช้พจนานุกรมภาษาจีนเป็นประจำเพื่อเรียนรู้ความหมายและการใช้ภาษา จดบันทึกข้อมูลใหม่ ๆ ด้วยภาษาจีน ขณะที่นักศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่ 2 มีค่าเฉลี่ยสูงในด้านการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาจีน และหาโอกาสใช้ภาษาจีนในการสื่อสารกับเจ้าของภาษา ส่วนสถาบันการศึกษาที่ 1 มีค่าเฉลี่ยสูงในด้านการใช้แอปพลิเคชัน หรือแพลตฟอร์มต่าง ๆ ในการเรียนรู้ภาษาจีนเพิ่มเติม ทั้งนี้ภาพรวมของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนอกห้องเรียน พบว่านักศึกษาทั้ง 3 สถาบันมีระดับการปฏิบัติใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนนอกห้องเรียนด้วยตนเองรายคู่ จำแนกตามสถาบันการศึกษา ด้วยวิธี One-way ANOVA และทดสอบด้วยวิธี LSD

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนนอกห้องเรียน	Post Hoc Test (LSD)				ANOVA	
	สถาบันการศึกษา (I)	สถาบันการศึกษา (J)	Mean Difference (I-J)	Sig.	F	Sig.
3. ใช้อินเทอร์เน็ตด้วยภาษาจีน เช่น Baidu, E-mail, Twitter, WeChat	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	คณะศิลปะศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	0.806*	0.005	4.18	0.018*
		คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	0.315	0.269		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	คณะศิลปะศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	0.491	0.086		
11. เข้าห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือที่เป็นภาษาจีนนอกเหนือจากตำราเรียน	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 2)	คณะศิลปะศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	0.516*	0.018	4.553	0.013*
		คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	-0.085	0.696		
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สถาบันที่ 3)	คณะศิลปะศาสตร์ (สถาบันที่ 1)	0.601*	0.007		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p<0.05$)

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่า นักศึกษาจากทั้ง 3 สถาบันมีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนอกห้องเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 2 ประเด็น ได้แก่ การใช้อินเทอร์เน็ตด้วยภาษาจีน และการเข้าห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือภาษาจีนนอกเหนือจากตำราเรียน เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า การใช้อินเทอร์เน็ตด้วยภาษาจีน เช่น Baidu, E-mail, Twitter และ WeChat นักศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่ 2 มีระดับการปฏิบัติสูงกว่านักศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ขณะที่คู่อื่นไม่พบความแตกต่าง ส่วนการเข้าห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือภาษาจีนนอกเหนือจากตำราเรียน พบว่านักศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่ 2 และสถาบันการศึกษาที่ 3 มีระดับการปฏิบัติสูงกว่านักศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างสถาบันการศึกษาที่ 2 และ 3 ผลการศึกษาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษาในบางสถาบันให้ความสำคัญกับการแสวงหาความรู้ภาษาจีนนอกห้องเรียนผ่านสื่อออนไลน์และแหล่งเรียนรู้เพิ่มเติมมากกว่า ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ ทรัพยากรทางการศึกษา และการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองของแต่ละสถาบันที่แตกต่างกัน

นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกนักศึกษา 9 คน จากทั้ง 3 สถาบัน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่สะท้อนปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในหลายด้าน ได้แก่ หลักสูตรที่ยังอยู่ในระดับพื้นฐานและขาดความต่อเนื่องในชั้นปีสูง การขาดอาจารย์เจ้าของภาษา ห้องปฏิบัติการเฉพาะทาง และอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ยังไม่พร้อมใช้งาน นอกจากนี้ นักศึกษายังมองว่าชั่วโมงเรียน 4 ชั่วโมงต่อคาบนั้นยาวนานเกินไปส่งผลต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ รวมถึงขาดโอกาสในการใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน จึงทำให้เกิดการลืมเนื้อหาที่เรียนได้ง่าย ส่วนในด้านข้อเสนอแนะ นักศึกษาส่วนใหญ่เสนอให้มีการพัฒนาหลักสูตรให้มีความเข้มข้นมากขึ้นตามระดับความสามารถทางภาษา เช่น การอ้างอิงระดับ HSK การเพิ่มอาจารย์เจ้าของภาษา จัดตั้งห้องปฏิบัติการภาษาจีนเฉพาะทาง ปรับปรุงอุปกรณ์การเรียนการสอน และเพิ่มทรัพยากรด้านหนังสือหรือสื่อการเรียนรู้นอกเวลา เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น สำหรับด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนอกห้องเรียน พบว่านักศึกษานิยมใช้สื่อออนไลน์และสื่อบันเทิงเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาจีน โดยเฉพาะการดูซีรีส์จีน ฟังเพลงจีน รับชมคลิปผ่าน YouTube, TikTok และ Facebook รวมถึงการใช้แอปพลิเคชันเรียนภาษา เช่น HelloChinese, SuperChinese, HSK Online และ WeChat เพื่อฝึกฟัง พูด และเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติม นอกจากนี้ นักศึกษาบางส่วนยังใช้วิธี

ฝึกพูดกับตนเอง พูดคุยกับเพื่อนหรืออาจารย์ชาวจีน ด้านการพัฒนาตนเอง นักศึกษาส่วนใหญ่มีการทบทวนบทเรียนด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอ โดยใช้วิธีจดคำศัพท์ ฝึกคัดอักษรจีน ฝึกฟังจากสื่อออนไลน์ และค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมผ่าน Google หรือ ChatGPT เมื่อไม่เข้าใจเนื้อหาบทเรียน ขณะเดียวกันหากพบปัญหาในการเรียน นักศึกษามักเลือกค้นคว้าด้วยตนเองก่อนแล้วจึงสอบถามเพื่อนหรืออาจารย์เพิ่มเติม ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมการเรียนรู้แบบพึ่งพาตนเองควบคู่กับการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการสนับสนุนการเรียนรู้ กล่าวโดยสรุปนักศึกษาส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาจีนนอกห้องเรียนผ่านสื่อออนไลน์ เทคโนโลยี และการฝึกฝนด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง ซึ่งช่วยส่งเสริมทักษะด้านการฟัง คำศัพท์ และการสื่อสาร อย่างไรก็ตามยังพบข้อจำกัดด้านโอกาสในการฝึกพูดและสภาพแวดล้อมการใช้ภาษาจีนจริง ทำให้นักศึกษาต้องอาศัยกลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองควบคู่กับการสร้างแรงจูงใจส่วนบุคคลเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

อภิปรายผล

ผลการวิจัยด้านปัญหาในการเรียนภาษาจีนพบว่า นักศึกษาจากทั้ง 3 สถาบันมีระดับปัญหาในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักศึกษาจากสถาบันการศึกษาที่ 3 มีระดับปัญหาสูงกว่าสถาบันการศึกษาที่ 2 และเมื่อพิจารณารายประเด็นพบว่าปัญหาที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ พื้นฐานภาษาจีนของผู้เรียนที่แตกต่างกัน การขาดโอกาสเรียนกับเจ้าของภาษา ชั่วโมงเรียนที่ไม่เพียงพอ และการไม่กล้าใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์เชิงลึกที่สะท้อนว่าหลักสูตรยังขาดความต่อเนื่องและขาดแคลนอาจารย์เจ้าของภาษา ผลดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ (Zhong, 2019) ที่ระบุว่าผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาแตกต่างกันมักประสบปัญหาในการเรียนรู้ที่แตกต่างกันไปด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ (ธัญญารัตน์ มะลาศรี, 2563) และ (ศันสนีย์พร ภูพันนา, 2562) ที่พบว่าการขาดแคลนอาจารย์เจ้าของภาษาและสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้อต่อการฝึกฝนเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเรียนภาษาจีน นอกจากนี้ ความแตกต่างระหว่างสถาบันการศึกษาที่พบอาจสะท้อนถึงความแตกต่างด้านทรัพยากรการเรียนการสอน จำนวนอาจารย์เจ้าของภาษา และสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ของแต่ละสถาบัน ซึ่งควรได้รับการพัฒนาให้มีมาตรฐานใกล้เคียงกันมากขึ้นเพื่อลดความเหลื่อมล้ำในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษา จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยเสนอแนวทางแก้ไขที่สอดคล้องกับแต่ละประเด็น ดังนี้ 1) ปัญหาพื้นฐานภาษาจีนของผู้เรียนที่แตกต่างกัน สถาบันควรจัดสอบวัดระดับความรู้พื้นฐานก่อนเข้าเรียนและแบ่งกลุ่มเรียนตาม

ระดับความสามารถเพื่อให้การสอนตรงกับพื้นฐานของผู้เรียนมากขึ้น 2) ปัญหาการขาดโอกาสเรียนกับเจ้าของภาษา สถาบันควรจัดหาอาจารย์เจ้าของภาษาเพิ่มเติมหรือจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนภาษากับนักศึกษาจีน ผ่านช่องทางออนไลน์เพื่อลดข้อจำกัดด้านงบประมาณ 3) ปัญหาชั่วโมงเรียนต่อสัปดาห์ไม่เพียงพอ ควรเพิ่มชั่วโมงเรียนเสริมนอกตารางเรียนปกติหรือจัดกิจกรรมฝึกฝนภาษาจีนนอกเวลาเรียนอย่างสม่ำเสมอ และ 4) ปัญหาการไม่กล้าใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ผู้สอนควรออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการฝึกพูดในสถานการณ์จำลอง และสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนที่ผ่อนคลาย เพื่อลดความกังวลและเพิ่มความมั่นใจในการสื่อสารของผู้เรียน ส่วนการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเองนอกห้องเรียนของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะการใช้สื่อออนไลน์ แอปพลิเคชัน และสื่อบันเทิงภาษาจีนในการพัฒนาทักษะทางภาษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเทคโนโลยีดิจิทัลในปัจจุบันช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ได้อย่างสะดวกและหลากหลาย ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเลือกวิธีการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความสนใจและความสามารถของตนเองได้ และการที่นักศึกษาส่วนใหญ่เลือกใช้สื่อบันเทิงและแอปพลิเคชันในการพัฒนาทักษะ สะท้อนให้เห็นถึงการปรับตัวตามความท้าทายในศตวรรษที่ 21 ที่เน้นการเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (Knowles, 1975) ที่ว่าผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพจะสามารถแสวงหาแหล่งเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเองเพื่อพัฒนาศักยภาพได้อย่างต่อเนื่อง ส่วนความหลากหลายของกลวิธีที่นักศึกษาใช้ ทั้งการทบทวนบทเรียน การจดบันทึก และการหาโอกาสสื่อสารกับเจ้าของภาษา สนับสนุนแนวคิดของ (Oxford, 1990) ที่อธิบายว่าการใช้กลวิธีที่หลากหลายจะช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพในการเรียนรู้ภาษาและเพิ่มสมรรถนะในการสื่อสารให้สูงขึ้น ในส่วนของกลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียนที่ผู้เรียนเลือกใช้นั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ (วิภาณี เพ็ชร์มาก, 2559) ที่พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่เลือกใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยจากสื่อต่าง ๆ เพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการเข้าถึงข้อมูล เช่นเดียวกับงานวิจัยของ (ภาณุวิชญ์ เวียงสาม และคณะ, 2568) ที่พบว่าการประยุกต์ใช้แอปพลิเคชันเป็นเครื่องมือในการฝึกฝนทบทวนความรู้

นอกจากนี้แม้ผู้เรียนจะพยายามเรียนรู้ด้วยตนเอง แต่จากการสัมภาษณ์ ยังพบข้อจำกัดด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน ห้องปฏิบัติการเฉพาะทาง และชั่วโมงเรียน 4 ชั่วโมงต่อคาบนั้นยาวนานเกินไปจนส่งผลต่อประสิทธิภาพ ปัญหาเหล่านี้ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้อย่างเต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (ธัญญารัตน์ มะลาศรี, 2563) ที่ระบุว่าการขาดสื่อและแหล่งเรียนรู้ที่เข้าถึงง่ายเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาจีน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรขยายกลุ่มตัวอย่างให้หลากหลายมากขึ้น ทั้งในด้านชั้นปีการศึกษาและสถาบันการศึกษาอื่นนอกเขตอำเภอเมืองสงขลา เพื่อให้ผลการวิจัยสามารถสะท้อนภาพรวมของนักศึกษาสาขาภาษาจีนในบริบทที่กว้างขึ้น

2. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน เพื่อยืนยันว่าการใช้กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองที่หลากหลายและสม่ำเสมอส่งผลต่อพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการออกแบบกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ด้านหลักสูตร: สถาบันการศึกษาควรพัฒนาหลักสูตรภาษาจีนให้มีความเข้มข้นและต่อเนื่องตามระดับความสามารถของผู้เรียน เช่น การอ้างอิงระดับ HSK และเพิ่มชั่วโมงเรียนหรือกิจกรรมเสริมนอกเวลาให้เพียงพอ

2. ด้านผู้สอน: ควรจัดหาอาจารย์เจ้าของภาษาเพิ่มเติม จัดตั้งห้องปฏิบัติการภาษาจีนเฉพาะทาง และปรับปรุงสื่อการเรียนการสอนให้ทันสมัยและเข้าถึงได้ง่าย เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน

3. ด้านผู้เรียน: ควรส่งเสริมให้นักศึกษาใช้กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียนอย่างหลากหลายและสม่ำเสมอ โดยเฉพาะการใช้สื่อออนไลน์และแอปพลิเคชันภาษาจีนควบคู่กับการฝึกฝนทักษะการพูดในสถานการณ์จริง เพื่อลดข้อจำกัดด้านความกังวลในการสื่อสารและเพิ่มโอกาสในการใช้ภาษาจีนอย่างมีประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2556). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551**. กรุงเทพ: โรงพิมพ์ สกสค.

กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). **แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๗๙**. กรุงเทพฯ: บริษัท พริกหวานกราฟฟิค จำกัด.

จตุพล ดวงจิตร. (2564). การประยุกต์ใช้การสอนแบบออนไลน์ร่วมกับการจัดการเรียนรู้ด้วยแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้ปรากฏการณ์เป็นฐาน. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 32**(3), 1-10.

ธัญญารัตน์ มะลาศรี. (2563). การศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. **วารสารวิจัยราชภัฏกรุงเก่า, 7**(1), 33-39.

ภาณุวิชญ์ เวียงสาม, กรวรรณ พรหมแย้ม และ ชัยวัฒน์ นันทศร. (2568). การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนในแอปพลิเคชันสอนภาษาจีน: กรณีศึกษาแอปพลิเคชัน SuperTest HelloChinese และ ChineseSkill. **Journal of Sinology, 19**(2), 138-157.

เมิ่งหลัน หลัว และ จิระพร ชะโน. (2561). การพัฒนาความสามารถในการสื่อความหมายและเจตคติต่อการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้ภาษาที่เน้นภาระงานเป็นฐาน. **วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 24**(1), 226-242.

วิภาณี เพ็ชร์มาก. (2559). **กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่างกัน.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ศันสนีย์พร ภูพันนา. (2562). **การศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม** (รายงานการวิจัย). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อรณิชชา ทศตา, สิรินาถ จงกลกลาง และ นาตยา ปิลันธนานนท์. (2567). การเรียนรู้ด้วยตนเอง. **วารสารวิทยาลัยนครราชสีมา สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 18**(3), 375-387.

Knowles, M. S. (1975). **Self-Directed Learning: A Guide for Learner and Teacher**. New York: Association Press.

Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining size for research activities. **Education and Psychological Measurement, 30**(3), 607-610.

Oxford, R. (1990). **Language Learning Strategies: What Every Teacher Should Know**. Boston: Heinle & Heinle Publishers.

Zhong, B. (2019). Chinese Communication Skills of Secondary School Students in Thailand. **e-Journal ofEducation Studies, Burapha University, 1**(5), 1-15.